

Պոլիս անցուցած էր իր կեանքին առաջին տարիները։ Միջոց մըն ալ Էջմիածինի վանքը գտնուած էր Փիլիպպոս կաթողիկոսի օրով և արեղայ ձեռնադրուած էր հոն։ Փիլիպպոս կաթողիկոսի մահէն (1655) ետքը Էջմիածինէն Պոլիս եկած և Մարտիրոս Քէֆէցիէն վարդապետութեան աստիճան առած էր։ Պոլիսէն 1657ին գացած էր Կիլիկիա և հոն Խաչատուր կաթողիկոսէն Տիվրիկի վրայ եպիսկոպոս ձեռնադրուելէն քիչ ետքը դարձած էր Պոլիս և հետամուտ էր Պոլսոյ պատրիարքութեան։ Այս պատճառով հին բարեկամութիւնը թշնամութեան փոխուեցաւ։ Նոյնպէս Եղիազար Այնթապցի, որ գտնուած էր Մարտիրոս պատրիարք Քէֆէցիի հետ, գործակցեցաւ Ղազարի, որուն կողմնակից էին նաև Հիսար Տիպիի Ս. Նիկողայոս եկեղեցիին երէցները և բոլոր Տիվրիկցի հայերը, որոնք այն միջոցին շատ հարստացած էին։ Ասոնց մէջ նշանաւոր էր մասնաւորապէս Շրվան անուն Տիվրիկցի մը, որ ջանք չէր խնայեր յաջողցնելու համար Ղազարի ընտրութիւնը, ինչ որ կատարուած իրողութիւն մը եղաւ 1660ին։

Ղազար միայն երեք տարի (1660—1663) պաշտօն վարեց, վասնզի լքուեցաւ Թըլթըլեաններէն, որոնք թշնամացան իրեն։

Յովհաննէս Թիւթիւնճի, որ 1655ին Պոլիս եկած էր Թոգատէն, յայտնի չէ թէ Մուղնեցիի հրաժարումէն մինչև Ղազար Սեբաստացիի պաշտօնավարութեան սկիզբը ինչ ըրած է, սակայն հաւանական է, որ շատ անփայլ վիճակ մը ունեցած ըլլայ, վասնզի իբր Էջմիածինի նուիրակ՝ չէր կրնար յարգ վայելել, քանի որ նուիրակներուն դէմ հալածանք կար կամ վստահութեան պակաս։

Կարելի է ենթադրել, թէ Յովհաննէս Թիւ-